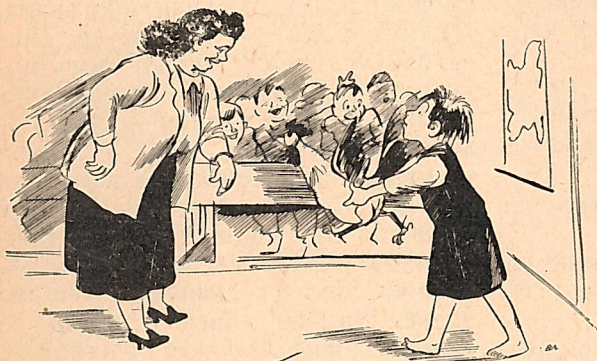

веднажъ дрънна звънче, чуха се викове, нови читанки каточе се развѣха. Тинчето хукна просвѣтнала натамъ. Децата бѣха навлѣзли вече. Съ разтупкано сърдичие тя откряна вратата. Отдѣлението прихна да се смѣе.

— Какво, ма Тинке? Що носишъ тоя пѣтель? — смѣе се и учителката.

— За нова читанка, госпожа...

— Ахъ... миличката, — плесна съ ржце учителката и се насълзи отъ смѣхъ. Какъ може да ти дойде туй на ума... да помъкнешъ тоя старъ кжщовникъ? Вашитѣ сигуръ и не знаятъ, а?

Тинчето я погледна въ очитѣ и наведе глава. Учителката постоя, прехапала устна, каточе мисли нѣщо, па току я загали майчински по главичката:

— Ха върни го сега, върни го, че безъ пѣтель... кой ще ви буди безъ пѣтель... пкъ за читанка ще видимъ... и отъ ученическата кооперация може, — изви тя глава къмъ масата, погледна нѣколкото читанки, па току се дръпна, та взе една.

— Ето ти и нова читанка сега, ама ще искамъ да се учишъ, чу ли?

Отъ радость Тинчето разпери ржце. Стариятъ пѣтель, сбралъ сякашъ презъ това време много сили, хврѣкна надъ главитѣ на децата, кацна на прозореца и като изкукурига, плесна съ криле, та долу. Всички наскачаха да го гледатъ. Само Тинка стоеше съ новата читанка до гърдитѣ си и не знаеше какво да прави отъ радость.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ВАСКО УЧЕНИКЪ

Вкжши и на двора колко шумъ и викъ!
Чуйте всички: Васко става ученикъ.

Съ чанта на гърбина, ей го тръгва вече.
— Самъ отивамъ, мамо, хичъ не е далечъ!

Ето, Маца, Шаро сжщо идватъ тамъ:
— Много здраве, Васко, колко си голѣмъ!

Вижте и пѣтельтъ отъ стобора пѣй:
— Милиятъ ни Васко ученикъ е, хей!

Лжчезаръ Станчевъ